

Trhlina na Tavaru

Ylem se probudil. S překvapením zjistil, že leží na měkkém lůžku. Celé tělo ho bolelo a vůbec si nemohl vzpomenout, co se stalo. Ve chvíli, kdy se pokusil vstát, mu tělem proběhla tupá bolest, a tak zanechal marných pokusů. Jen mlčky pozoroval bílý strop a přemýšlel. Nerozuměl tomu. Kde je? Jak se sem dostal? A co se vlastně stalo? Myšlenky se mu divoce honily hlavou a bylo jich víc a víc. A všechny bez odpovědi. Vtom Ylem uslyšel otvírání dveří a pokusil se pohnout hlavou, aby viděl, co se děje. Povedlo se mu to jen částečně, ale dostatečně na to, aby viděl příchozího člověka. Ylemovi jeho tvář něco říkala, ale nemohl si vzpomenout, odkud tu osobu zná. Když jej muž spatřil, rozlil se mu úsměv po líci.

„Yleme! Díkybohu už si vzhůru. Už je ti líp?“ ptal se muž.

„Kdo jste?“ zeptal se Ylem překvapeně.

Úsměv na mužově tváři se rázem vytratil.

„Ty nevíš, kdo jsem? Nepamatuješ si mě?“

Ylem se pokusil zavrtět hlavou. „To jsem přece já, tvůj přítel Gravar.“

Ylem se na něho díval nedůvěřivým pohledem a on pochopil, že ho Ylem opravdu nepoznává.

„A víš, kde teď alespoň jsi?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Nevím, kde jsem, ani jak jsem se sem dostal. Nepoznávám to tu.“

Gravar si sedl do křesla vedle Ylema a pozoroval ho zkoumavým pohledem. Zrak mu padl na jeho hlavu obvázanou obinadlem.

„Musel ses hodně praštit do hlavy“ řekl nakonec.

„Praštit do hlavy?“ zeptal se Ylem.

„Ano, copak ty ani nevíš, co se stalo?“

„Ne,“ přiznal Ylem.

Gravar si povzdechl a začal vyprávět: „ Asi před týdnem jsi vyrazil na planetu Tavar, daleko odtud. Potřebovali tam tvou pomoc.“

„Mojí, proč mojí?“ skočil mu Ylem do řeči.

„Protože jsi Hvězdný rytíř, Yleme. Doufám, že si budeš pamatovat alespoň tohle.“

„Něco mi to říká,“ rozpomínal se.

„To je dobře, a teď poslouchej dál.“

Na planetě se totiž utvořila obrovská černá trhlina, která vedla skoro až do jádra. Byla to jakási mezi časoprostorová diskontinuální černá díra. Planetou cloumala zemětřesení a obyvatelé byli v ohrožení. Ty jsi jim vyrazil na pomoc, i když s tím Rada úplně nesouhlasila. Bylo to poprvé, co jsi neuposlechl, ale nikdo se za to na tebe nezlobí. Plnil jsi přece přísahu,

že budeš ohraňovat bytosti v ohrožení. Orel s tebou přistál na Tavaru zrovna ve chvíli, kdy bylo na planetě nové zemětřesení, silnější než všechny předchozí. Orel to naštěstí ustál a byl jen trochu poškrábaný. Služebníci vládce tě odvedli do paláce. Očekávali pomoc jednoho z Hvězdných rytířů, a tak tě vřele přivítali. Dostal jsi nápad na vytvoření jakéhosi přístroje, s jehož pomocí by bylo možno nahlédnout do oné průrvy, a tak si ho začal vyrábět. Výsledkem bylo skvěle vybavené, na dálku řízené vozítko. Vozítko ti umožnilo zjistit příčinu vytvoření trhliny a spolu s ostatními se ti ji povedlo uzavřít. Jakmile však byla díra uzavřena, otřásl planetou poslední a nejsilnější náraz. Stál si zrovna na vyvýšené ploše a vlna vzduchu tě odhodila několik stop daleko. Tvrdě jsi narazil na skálu a praštil ses do hlavy. Tavařané tě našli v bezvědomí ležet zhrouceného u skály. Nevěděli, jak ti pomoci, ale věděli, že nedaleko od jejich planety bydlí jiní Hvězdní rytíři, a tak nás kontaktovali a bychom si tě vyzvedli. Teď jsi v našem domě a my jsme ti pomohli. Neboj se, nejhorší máš za sebou.

Už půjdu a nechám tě odpočívat, musíš být unavený.“

Ylem mlčel. Bylo toho na něj moc. Tolik nových informací. Začínal se rozpomínat. Byl ale unavený, a tak v té změti myšlenek usnul.

Ylema probudil křik. Vylekal se. Nevěděl, co udělat. Najednou někdo vyrazil dveře. Uviděl postavu zahalenou v černý háv. Do tváře jí neviděl, protože osoba měla masku. V ruce třímala zbraň. Ylem vykřikl a prudce se na posteli posadil. Zatmělo se mu před očima a udělalo se mu nevolno. K černě zahalené postavě však přiskočil někdo jiný. Bylo slyšet náraz a černá postava se skácela k zemi.

„Utíkej, Yleme!“

Ylem se pokusil zvednout, ale místo toho se zhroutil na podlahu. Ucítil dotek a uviděl dvě ruce, které ho zvedly. Ylem se opřel o zeď. Ruce ho pustily a jeho zachránce utíkal pryč, pomoci ostatním. Ylem klopýtal podél stěny, přešel vyražené dveře a ocitl se na dlouhé chodbě. Šel rovně a stále se opíral. Za chvíli uviděl další dva rytíře. Jakmile ho spatřili, běželi mu naproti. Ylem však jejich oporu odmítl.

„To zvládnou sám,“ řekl

Pustili ho. Vtom za sebou uslyšeli kroky a uviděli několik těch temných postav. Rytíři obestoupili Ylema a hodlali ho bránit. Ylem se přinutil utíkat. Běžel, i když jím cloumala bolest, vztek a pocit bezmoci. Už to dlouho nevydrží. Padl na kolena. Uslyšel hlasy rytířů, ale vnímal je jako z veliké dálky. Svět před očima mu potemněl a on se propadl jen do nekonečné prázdnoty.

Probral se k vědomí. Byl na novém neznámém místě. Nad ním se skláněl Gravar a několik rytířů. Když otevřel oči, usmáli se na něj. Usmál se taky. Ostatní se rozešli a zůstal u něho jen Gravar.

„Jsme rádi, že jsi v pořádku,“ řekl, „nečekali jsme útok a nebyli jsme připraveni. Báli jsme se o tebe, protože ses následkem zranění nemohl bránit, a tak ti přátelé spěchali na pomoc. Já jsem nemohl, jelikož jsem měl plno práce s odháněním těch potvor. Oceňuji tě, že jsi zvládl běžet, ale příště to už nedělej. Zhroutil ses a pak jsi ztratil vědomí. Teď už je to dobré. Budeš v pořádku, ale nahnal jsi nám pořádný strach. Ylem se nezmohl na slovo, jen mlčky kývl hlavou, která ho už tolik nebolela. Ale přesto vděčně přijal nápoj, který od Gravara dostal. Pak si lehl a opět usnul.

Druhý den už bylo Ylemovi dobře. Nyní seděl v nevelké jídelně, kde spolu s dalšími několika rytíři jedl. Po jeho pravici seděl Gravar a nějaký rytíř, kterého neznal. Jedli mlčky. Gravar prolomil ticho.

„Už se můžeš vrátit domů, Yleme. Jsi zdravý a věřím, že ti Rada přidělí brzy další úkol.“
Ylem kývl. Domů se těšil.